

Ochrana klimatu je ze své podstaty úkolem pro nejširší mezinárodní společenství, neboť jen koncentrovaná a koordinovaná snaha a opatření mohou mít hmatatelné a pozitivní environmentální výsledky. Snaha o změnu je v současné době reprezentována Úmluvou a Protokolem. Oba tyto právní dokumenty představují pionýrskou snahu v dané oblasti, bohužel bez stanovení důsledného sankčního mechanismu. Dle mého názoru tak bude pro budoucí výraznější úspěch na poli změny klimatu zavést do těchto mezinárodních úmluv jednoznačný a snadno vymahatelný sankční mechanismus, který by například při porušení sjednaných povinností na smluvní strany uvalil monetární sankce nebo sankce v podobě omezeného přístupu k některým zaváděným institutům, např. mezinárodního emisního obchodování, což by zřejmě mělo být předmětem dalších mezinárodních jednání.

Dále je dle mého názoru na poli mezinárodním nutné pro „přežití“ Protokolu a jeho následnou efektivní aplikaci pro další kontrolní období (tj. období po roce 2012) nutno učinit několik kroků. Prvním krokem vedoucím ke skutečnému pokroku ve věci odvrácení hrozby změny klimatu je znovuotevření Protokolu.

Tímto je nutné vyřešit problém neúnosných přebytků permitů na straně Ruska a Ukrajiny. Těmto zemím je třeba podstatně snížit cílové množství emisí, neboť takováto redukce nejenže přispěje k *opravdovému* snížení emisí skleníkových plynů na celosvětové úrovni, ale významnou měrou také přispěje k obnovení jednání se Spojenými státy o přistoupení do rámce smlouvy a podstatně omezí požadavky EU na limitování objemu mezinárodního obchodu s permity. Pokud by stávající kvóty zůstaly nedotčeny, velmi pravděpodobně by pouze došlo k přesunu obrovských finančních částek ze států západní Evropy do Ruska a Ukrajiny a k řešení problému změny klimatu by se neudělalo prakticky nic.